

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a grand, ornate hall. The man, on the left, has dark hair and a beard, wearing a dark grey button-down shirt and light-colored trousers. He is holding the woman's hands. The woman, on the right, has dark hair styled in an updo and is wearing a vibrant green, long-sleeved, backless dress. They are looking at each other closely, about to kiss. The background features high ceilings with arches, columns, and wall sconces, creating a classic, elegant atmosphere.

Lorraine Hallová
Hra podle
jejich pravidel

LORRAINE HALLOVÁ

HRA PODLE JEJICH
PRAVIDEL

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – a Emily a Paša – Uvězněná v Karibiku; postaći ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce Dědic jedné noci), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem...

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili...

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou

Váš Harlequin

Lorraine Hallová

HRA PODLE JEJICH PRAVIDEL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Playing the Sicilian's Game of Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Lorraine Hall
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2894-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2895-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2896-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Saverina Parisiová strávila poslední rok tím, že svému bratrovi Lorenzovi dokazovala, jak se v ní mýlí. Milovala ho, to ale neznamenal, že by se neradovala ze svých drobných vítězství. Když dokončila univerzitu, usoudil, že by si měla vzít rok volna a zamyslet se nad tím, čemu se chce opravdu věnovat. Přála si jen jedno – pracovat v jeho miliardovém podniku.

Uzavřela s ním tedy dohodu, podle které nastoupila jako jeho asistentka s tím, že na ni bratr bude šest měsíců dohlížet. Pokud bude svoji práci dělat dobře a dál chtít pracovat v podniku Parisi, bude moci zůstat. Pokud by se jí zaměstnání nelíbilo nebo v něm nebyla dobrá, vzala by si rok volna.

Věděla, že by si dlouhé prázdniny měla dopřát už proto, že většina lidí si takový luxus nemohla dovořit, dovedla ale myslet jen na to, že v jejím věku už bratr budoval obchodní impérium. Chtěla mít podíl na tom, co rodinu zachránilo před strašlivou chudobou, v níž vyrůstala. Přála si Lorenzovi nějak pomoci a alespoň trochu mu oplatit vše, co pro ni udělal.

Za šest měsíců se z ní tedy stala vynikající asistentka. Nikdy se nebála přijmout rozzlobený telefonát ani někomu taktně naznačit, aby počkal, dokud na něj bratr nebude mít čas. Nestyděla se za to, jak rychle se v bratrově společnosti prosadila, a bylo jí

lhostejné, jak si spolupracovníci šeptají o tom, že práci nezískala obvyklou cestou. Úspěch dlužila jemu i sestře, kterou kdysi ztratili a která nikdy nedostala příležitost dospět ani uspět. Především ho ale dlužila sama sobě.

Po šesti měsících nemohl ani náročný Lorenzo najít na její práci jedinou chybu. Dovolil jí tedy zůstat do konce roku a pak se rozhodnout, jakým směrem se chce v jeho podniku ubírat. Chtěla se zorientovat v různých podobách jeho podnikání a rozhodnout se, kde uplatní svůj talent. Pro dovednosti, které získala a zdokonalila na univerzitě, by byla nejhodnější informatika, v tomto oboru ale existoval velký prostor pro chyby.

Saverina Parisiová chyby nikdy neriskovala.

Byla ochotná připustit, že poslední dobou je v práci nesoustředěná. Teo LaRosa byl mnohem více než krátké rozptýlení. Vztah s pohledným manažerem, který i bez konexí strmě stoupal po kariéřním žebříčku v podniku jejího bratra, se během několika bouřlivých měsíců změnil z nerozumného rande na plnohodnotný, i když tajený vztah. Když teď čekala, až dá Teo své asistentce pokyn, aby ji vpustila do jeho kanceláře, usilovně se pokoušela potřit mravenčení a bušení srdce. Potřebovala s ním promluvit pracovně. Bratr byl na prodloužené dovolené se svou rodinou, proto teď do Teovy kanceláře chodila častěji. Vždy se sice chovali naprosto profesionálně, ale k tomu, aby jí zeslábla kolena, stačil jediný jeho úsměv.

Tu a tam jí to připadlo trochu podivné, protože na univerzitě se bránila každému náznaku zájmu. Vždy měla pocit, že své city pevně ovládá. Teprve Teo v ní vzbudil duševní hnutí, kterým tak docela nerozuměla.

Vždy se považovala za předčasně dospělou. V dětství přišla za tragických okolností o matku a sestru a byla jen ráda, když se její otec nakonec upil k smrti.

To vše se odehrálo ještě předtím, než dospěla do puberty.

Od začátku dospívání ji vychovával bratr. Myslela, že už o světě ví všechno, nebo alespoň dost. Teprve když ji Teo poprvé políbil, zjistila, jak se mylila. Její svět teď byl docela jiný a Saverina si najednou nebyla úplně jistá, kde je v něm její místo. Nepochybovala ale, že po Teově boku.

„Slečno Parisiová, pan LaRosa vás teď přijme,“ oznámila jí Teova strohá a přísná asistentka. Paní Carusová pracovala v bratrově podniku už od jeho založení. Saverina vypožorovala, že k Teovi a Lorenzovi je vřelá a laskavá, k ostatním naopak chladná jako rampouch. Mrazivý pohled, kterým ji provázela až ke dveřím, si proto nevykládala jako urážku. Paní Carusová jen dělala svou práci a nenechala se při ní znejistět ani příjmením Parisi. Saverina měla takový přístup raději, než když se jí někdo podbízel jen kvůli příbuzenství s Lorenzem. Jako sestra miliardáře se naučila žít s neustálou pozorností ostatních, zejména když se před lety na bulvárních webech objevily zprávy o bratrových údajných zločinech.

Teo seděl za stolem se skloněnou hlavou a právě dopisoval nějakou zprávu na telefonu. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu a jako vždy bezchybně upravené... s výjimkou večerů, kdy se jich zmocnila ona. Zvedl k ní tmavý pohled, stále rozostřený tím, co právě spatřil na displeji telefonu. Jeho tvář s výraznými lícními kostmi a aristokratickým nosem působila jako vytesaná z mramoru, tvrdost ale mírnily smyslné tvary rtů. Milovala pocit, který zažívala, když se dotkly její kůže.

Předpokládala, že jí pošetilé vzrušení, které vždy zažívala v jeho přítomnosti, jednoho dne zevšední, zatím se to ale nestalo. Důvěřovala mu dost, aby ho vpustila do své postele... lépe řečeno, aby ulehla do jeho, protože sama stále bydlela v Lorenzově vile.

Občas se přistihla, jak ve spojení s Teem uvažuje nad láskou na věčné časy. Tu a tam si už kvůli tomu sama nad sebou zoufala.

Když se na ni teď ale usmál a vstal od stolu, nahradila beznadějí touha tak neodbytná, až jí hrozilo, že znovu zapomene, jak je hrdá na svoji chladnou hlavu. Odkáslala si a usedla proti němu na druhou stranu stolu. Zahleděla se na něj, nasadila co nejprofesionálnější výraz a poklepala na notebook, který s sebou přinesla. „Lorenzo si prodloužil dovolenou, takže budeme muset přesunout některé porady z příštího týdne na později.“

Chvilku jí jen propíchoval pohledem. Cítila jeho oči po celém těle. Do práce se oblékala s vědomím, že se s ním dnes setká, a místo kalhotového kostýmu proto zvolila sukni a vínový top. Oba kusy oblečení zdůrazňovaly křivky její postavy. Oblečení sice bylo střízlivé a profesionální, ale rozhodně jí lichotilo.

„Máš přístup k mému kalendáři, ne?“ pronesl temným, lahodným hlasem, ze kterého jí jako vždy změkla kolena. „Nemohla jsi porady přeplánovat sama?“

„Ne,“ odpověděla a trochu přehnaně předstírala překvapení. „Víš přece, jak Lorenzo reaguje na změny. Musíme se ujistit, že už k žádným nedojde.“ Bylo to samozřejmě směšné, protože právě Lorenzo často měnil termíny porad, líbila se jí ale záminka, proč se s Teem setkat v práci. Kromě toho bylo často snazší promluvit osobně než vyměňovat nekonečné maily. Přinejmenším si to tak namlouvala.

„V práci se musíme chovat slušně, Saverino,“ prohlásil důstojně.

Předpokládala, že to měla být výtku, ale zvlněné rty a žár v jeho očích podkopávaly vážnost jeho slov. „Nevzpomínám si, že bych někdy tvrdila něco jiného,“ odvětila zlehka. Obrátil jí sice svět vzhůru nohama, ale i tak věřila, že zůstává sama sebou. Možná se

uvnitř trochu chvěla vzrušením, ale pevně doufala, že to na ní není poznat.

Teo LaRosa si už od první chvíle uvědomoval, že k není čestný. Připouštěl si to pokaždé, když ji objal, a vždy, když se zájmem sledoval, jak v jeho kanceláři překřížila nohy.

Byla krásná a chytrá. Téměř denně jej vyváděla z rovnováhy. Možná by se o ni začal zajímat i v případě, že by nebyla Parisiová. Od samého začátku byla klíčem k jeho pomstě. Odplata pro něj byla důležitější než otevřenost či pravda.

„Myslím, že tvoje oči naznačovaly něco jiného, *bedda*,“ poznamenal. Měl rád podobné chvíle, kdy měli dost soukromí, aby mohli flirtovat, vzrušovat se a svádět. Teď ale byli v práci a ani jedno z toho nemohli dovést k nevyhnutelnému konci.

Nebylo těžké ji svést. Zprvu ani neplánoval, že by se s ní vyspal. Prostě se to nějak... stalo. Přitažlivosti, která mezi nimi zavládla, nedovedl ani jeden z nich odolat. Občas bylo těžké pamatovat, že je Saverina jen prostředek k dosažení cíle. K tomu, aby si to uvědomil, ale stačilo vzpomenout na slova Danteho Marina, která vyslechl, když se na něj poprvé a naposledy obrátil.

Jestli to zkusíš, zničím tě.

Nikdy by se nenechal zničit. Využil vše, co měl, práci u Danteho nejhoršího nepřítele i zasnoubení s jeho sestrou, aby Danteho předběhl, zaútočil jako první a rozmetal jeho pýchu i pověst.

Saverinu tedy vnímal jen jako nástroj, ale nemyslel, že by jí tím nějak ubližoval. Danteho Marina nenáviděl i její milovaný bratr, proto mu ani na chvíli nepřipadlo, že by ji zneužíval. Byli spolu rádi a soudil, že, vzato kolem a kolem, pro ni bude vhodným manželem, takovým, který jí zajistí životní styl, na jaký je od malička zvyklá. Chtěl být laskavý a milý, přinejmenším podle své představy o smyslu oněch

slov. Nikdy by ji nezneuctil ani nezahanbil a rozhodně by se k ní nechoval tak, aby se vedle něj musela bát o svůj život.

Takové chování bylo naopak specialitou Danteho Marina. Ve chvíli, kdy se o něm Teo dozvěděl pravdu, si slíbil, že nikdy nebude stejný jako jeho biologický otec.

Možná nedovedl milovat Saverinu tak, jak by si tak mladá a krásná žena zasloužila. Nestál o lásku, děti ani rodinu, o žádnou z těch křehkých, nestálých věcí, které by mohly kdykoliv zmizet z jeho života. Saverina se nikdy nemusela dozvědět, že je jen figurka na šachovnici.

Přepřepočovali plány porad a Teo si je vlastnoručně uložil do kalendáře v počítači a pro jistotu zapsal i do papírového diáře. Takový postup mu vždy pomáhal pamatovat na úkoly bez toho, aby si je musel připomínat. Postavení v podniku Parisi nezískal tím, že by si dovolil spoléhat na někoho jiného.

Tvrdě pracoval, držel si všechny karty blízko u těla a dal Saverině prostor i čas, aby si jej sama všimla. Věděl, jak být trpělivý a jak nastražit past, do které se lapila. Především ale věděl, jak přežít v nepřátelském světě.

Jen proto teď stál na prahu úspěchu, který slíbil své matce. Teprve na smrtelné posteli mu sdělila tajemství, které změnilo celý jeho svět. Znovu ji spatřil, jak malá a křehká chřadne na nemocniční posteli.

Věděl, že nesmí dovolit, aby jej takové vzpomínky oslabovaly. Musel se soustředit jen na svoji pomstu.

„To by tedy mělo být vše,“ poznamenala po chvíli Saverina a vstala ze židle.

Vstal od stolu spolu s ní a užíval si, jak se mu vyhýbá pohledem. Věděl, že kdyby se mu podívala do očí, rozrušilo by ji to a začervenala by se. Vědomí moci, kterou nad ní získal, ho naplnilo citem, který nedovedl přesně pojmenovat. „Dnes večer mám nějakou

schůzku,“ poznamenal k ní cestou ke dveřím kanceláře. „Zítřka bych tě ale rád pozval na večeři.“

Právě zítřek měl být výjimečný. Všechny jeho plány se konečně měly dát do pohybu. Nepochyboval, že jeho návrh přijme, proto ho překvapilo, když v jejích očích záblesk podezření. Měla přístup k jeho diáři a věděla tedy, že schůzka nebude pracovní. Usoudil, že pravděpodobně došla k názoru, že se za jejími zády schází s jinou ženou. *Jak banální*, pomyslel si znechuceně.

Smyslně se na ni usmál. Obvykle to stačilo, aby se uklidnila. Při uvážení jejího mládí myslel, že bude naivní a poslušná. Nebyla sice ani jedno z toho, ale naštěstí i tak podlehla jeho šarmu. Nepochyboval, že až ji zítra požádá o ruku, bude souhlasit.

„Mám schůzku s advokátem, který spravuje pozůstalost mé matky,“ zalhal. „Nemělo by to ale zabrat celý večer. Jestli chceš, můžeš na mě počkat v mém bytě a já ti pak napíšu, až budu na cestě.“

DRUHÁ KAPITOLA

Do budovy, ve které byl Teův luxusní byt, ji vpustil vrátný, který ji už znal od vidění. Bydlela u Lorenza s jeho rodinou a ráda trávila čas se svou neteří a synovcem. Přestože bylo Lorenzovo sídlo bylo dost velké, aby v něm měla vlastní byt, Teo nikdy ani ne navrhl, že by ji do něj přišel navštívit.

Napadlo ji, že je možná nejvyšší čas naznačit, že by se spolu někdy mohli nechat vidět na veřejnosti.

Zprvu byla stejně jako on odhodlaná udržet jejich vztah v tajnosti. Důvodů k tomu měla několik. Jedním bylo Teovo postavení v podniku, dalším její touha ujistit se, že to, mezi nimi vzniklo, je... vážné a opravdové. I když si v hloubi duše uvědomovala, že je to možná trochu hloupé, nedovedla se vyrovnat s myšlenkou, že by v očích svého bratra a švagrové selhala.

V temnotě Teova luxusního bytu si tu a tam mohla přiznat, že se nebojí jen selhání před Lorenzem, ale selhání jako takového. Nikdo, dokonce ani její nejbližší, si neuvědomoval, kolik úsilí musela vynaložit, aby její život navenek působil bezstarostně. Po obětech, které jí přinesli ostatní, nešťastném dětství a smrti své nejstarší sestry žila s pocitem, že je jejich věčná dlužnice. Přála si, aby všichni z rodiny věřili, že její život je snadný a že dostala zdarma vše, co si přála.

Doufala, že si o ní všichni sourozenci myslí, že je rozmazlená, úspěšná, nezodpovědná...

Dlouze vydechla. Vážný tón takových myšlenek se jí ani trochu nezamlouval. Od odpoledního setkání s Teem se cítila nesvá. O večerní schůzce se před ní zmínil až na poslední chvíli. Nevěděla, proč jí to připadlo... přinejmenším zvláštní.

Nechtěla být podezřívavá. Nedal jí k tomu žádný důvod a měl plné právo být trochu rozrušený, pokud šlo o setkání s advokátem. Věděla, že vyrůstal bez otce a smrt jeho matky byla vleklá. Nikdy jí sám neprozradil, jaká nemoc ji zahubila, a ona na něj v tomto směru ani nenaléhala. Sama pocítila bolest ze ztráty rodičů dlouho předtím, než na ni byla připravená. Věděla, že je lépe nemyslet na to, co jí předcházelo. Takové vzpomínky bylo lepší udržet v temných koutech duše a nemluvit o nich.

Kdyby opravdu dělal něco, co by se tě týkalo, zval by tě na večer k sobě?

Chtěla věřit, že ne, ale hlásek, který jí velel, aby nikdy nedůvěřovala mužům mimo okruh vlastní rodiny, jí našeptával pravý opak.

Ani se neobtěžovala rozsvítit světla. Prošla bytem na balkon s výhledem na město. Za denního světla odtud byly vidět hřbety pohoří Madonie, které se táhlo za starobylými věžemi a elegantní siluetou Palerma. Vykročila do chladného večerního vzduchu a zhluboka se nadechla.

Dlouho myslela, že prožije život o samotě, podobně jako donedávna Lorenzo. Pak se ale její bratr oženil a založil rodinu.¹ Pokud i on dovedl uvěřit v lásku, znamenalo to, že takový cit skutečně existuje. A pokud byl na světě pro něj, pak jistě i pro ni. Nikdo ji ale nevaroval, kolik strachu v ní probudí. Nikdo ji neupozornil na boj prudkých pohnutí, která ani nebude moci vyjádřit slovy. Na klidu jí

¹ Lorenzův příběh je popsán v knize *Abys o něm nevěděl*, která vyšla v březnu. Poznámka redaktora.

nepřidávalo ani to, že nevěděla, co si o nich myslí ten, kterého se týkají.

Zjistila, že sex je v jejich vztahu to nejsnazší. Láska se naopak zdála velice komplikovaná. Byla si téměř jistá, že Tea miluje.

Miluje tě ale on?

Usoudila, že se přinejmenším chová, jako by ji miloval, nemohlo jí ale uniknout, že jí lásku nikdy otevřeně nevyznal. Nevěděla, jestli by v této věci neměla udělat první krok. Občas ji napadalo, že ano, že by bylo hloupé a staromódní čekat, až ona slůvka pronese on. I sama před sebou se ale bála rizika selhání. Z představy, že by na její vyznání Teo odpověděl jinak než vděkem, se jí dělalo nevolno.

Protichůdné myšlenky naštěstí právě včas utnul zvuk rozražených dveří bytu. Teo se do nich vrátil jako velká voda. Z jeho vzezření doslova sálal hněv. Když ji spatřil, jeho vztek o něco pohasl, ale Saverina jako dcera alkoholika a ženy závislé na drogách věděla, jak snadno se takový záblesk může zvrhnout v bouři.

Opatrně se z balkonu vrátila do pokoje. Uvědomovala si přitom každou píd' svého těla. Nebála se ho tak, jak se kdysi děsila otce, protože Teo se k ní nikdy nezachoval ani trochu násilnicky. Zraňovat ale mohla i mrzutá nálada a zlá slova. I když je na ni nikdy nevrhl, věděla, že taková možnost existuje.

„Není ti něco?“ optala se. Pečlivě dbala, aby její hlas zněl pokud možno neutrálně.

Chvilku ji jen mlčky propichoval pohledem. Napjatě sledovala, jak se zvolna uklidňuje. Dlouze se nadechl a bouře v jeho očích konečně utichla.

Setkání s najatými lidmi nedopadlo ani trochu podle jeho představ. Jeho plány se zpozdily, a to mu zkazilo náladu tak, až úplně zapomněl, že Saverině navrhl, aby na něj večer počkala v bytě. Napadlo jej, že to je důsledek nadměrné sebejistoty. Onoho večer se dopustil hned několika chyb. Teď mu nezbyvalo

než vypořádat se s jejich následky. Ucítil, jak v něm vědomí vlastního selhání znovu podněcuje nevoli.

Rychle skryl ruku sevřenou pěstí. Role, kterou před Saverinou hrál, nebyl muž s výbušnou povahou, jenž se nedovede ovládat. Dnes večer ale nevěděl, jak zkrotit hněv.

Mužům, které najal, se nepovedlo získat potřebný vzorek pro analýzu. Tvrdili, že může trvat další týden, než znovu nastane vhodná příležitost.

Týden.

Nevěděl, jestli má zásnuby odložit, nebo v nich pokračovat. Nevěděl, jestli má najmout jiné lidi, nebo zůstat u těch, kteří mu tak přesvědčivě slíbili diskrétní a jednoznačné výsledky. Právě nerozhodnost a nejistota v něm vyvolala záchvat zlosti. Uvědomil si, že ji musí co nejvíce potlačit, aby se Saverina nezačala zajímat o její příčiny. Potřeboval teď především klid a samotu, aby mohl v klidu přehodnotit plány, které nečekaně nevyšly tak, jak si přál.

„Teo?“ zeptala se trochu váhavě.

Nevypadala přímo vystrašeně, z jejího pohledu ale i tak vyčetl obavy. Znovu se pokusil zkrotit hněv. „O nic nejde,“ prohlásil. Ani jemu to nevyznělo příliš přesvědčivě, spíše ostře a zlostně. „Myslel jsem, že to bude moje poslední schůzka s advokátem, ale oznámil mi, že s tím ještě nejsme úplně hotoví. Chtěl jsem... to už chtěl mít za sebou.“ Necítil žádné výčitky svědomí z toho, jak do lži přimíchal špetku pravdy. „Prostě jsem z toho mrzutý.“

Tiše zavzdychala a vykročila k němu napříč pokojem. „Určitě je to pro tebe těžké,“ zamumlala a natáhla k němu ruku.

Domyslel si, že ho chce utěšit. Zapůsobilo to na něj právě naopak. Nabízela mu laskavost, kterou si nezasloužil. Odmítl ji přijmout. Než ho stačila obejmout, uchopil ji za zápěstí a zastavil v půli pohybu. „Asi bych se ti měl omluvit. Mám příšernou náladu